

LÆSEPRØVE

Rytmen i det relationelle

Resonansledelse som sansning, tænkning og praksis

Anita Silke Gaia Olsen

Det, du mærker i rummet, er ikke kun dit

Invitation – Det, du mærker, har navn

Det, du mærker i rummet, er ikke kun dit.

En svag spænding.

En uro i kroppen.

Et blik, der flakker.

Et møde, der slutter – og du ved ikke helt, hvad der ikke blev sagt.

Du går videre, men noget sidder fast. Noget stemmer ikke.

Og måske har du vænnet dig til det.

Du er ikke alene.

Er det bare dig?

En dårlig dag?

Eller er det noget i rummet, i relationerne, i kulturen?

Noget, du har lært at ignorere – fordi det ikke har haft sprog.

Du vender blikket indad.

Du tager ansvar.

Du spørger dig selv:

Hvad gjorde jeg?

Hvad undlod jeg?

Og det er vigtigt.
Men det er ikke altid nok.

For det, du mærker, er ikke kun dit.
Det er et ekko.
Et signal.
Noget, der vibrerer i det fælles felt – mellem dig og dem, du
leder med.
Og længere ude, som ringe i vandet, folder det sig ud i det
systemiske.

Og her, midt i kompleksiteten, opstår spørgsmålet, du
sjældent stiller højt:
Hvem mærker med mig?
Hvem tør tale det usynlige frem?

Det, du mærker, har navn:
Relationel dissonans.

En leder læner sig frem, tøver – og vælger at tie.
Ingen spørger hvorfor.
Men alle mærker det.
En forskydning.
En pris, der ikke betales.

Har du lært at lytte til den?

Ofte overhører vi den.
Glatte ud. Skynder os videre.
Professionalisme kalder vi det.
Effektivitet. Robusthed.

Men hvad hvis det, vi overhører, er adgangen til det vigtigste?

Relationel dissonans er ikke en fejl.
Den er en invitation.

Når vi tør blive i spændingen – hverken trække os eller
dominere – begynder noget at folde sig ud.
En ny rytme, en dybere forståelse.

Men det kræver mod.
Og det kræver sprog.

Uden sprog kan vi ikke tale om det, vi mærker.
Og uden sprog får det ikke plads i ledelsesrummet.

Lad os give det sprog.

Og lad os begynde med det relationelle lag:
Det er her, samarbejdet lever.
Det er her, vi justerer os efter hinanden, finder rytme, mister
rytme, skaber mening – og mister mening.

Her bor mikrobevægelserne.
Den lille tøven før svaret.
Den måde, en stemme ændrer tonefald.
De fortællinger, vi bærer om hinanden, uden at sige dem højt.

Når rytmen forstyrres, mærker vi det i kroppen.
I stemmen. I kontakten.
Det er her, relationel dissonans opstår.
Ikke som et problem, men som et signal.

Så hvad gør du, når du mærker det?
Trækker du dig?
Skruer du op?
Eller bliver du nysgerrig?

Kan du holde uroen uden straks at ville løse den?

Her begynder den virkelige ledelse.
Når du bliver i det relationelle – lyttende, undersøgende –
begynder noget at bevæge sig.
Ikke kun i dig. Ikke kun i relationen.
Men længere ud.

Som ringe i vandet.
Som en rytme, der finder nye veje i det fælles felt.

Det sitrer i lagene omkring os.

Det, der før kun levede i kroppen – som en tøven, en ubemærket forskydning i et blik – sætter nu aftryk i møderne, i stemningen, i den måde, vi arbejder på.

Uden ord ændrer rummet sig.

Kulturen bøjer let, næsten umærkeligt, men mærkbart.

Oppe i direktionslokalet, hvor beslutninger træffes og dagsordener formes, forvandles det sansede let til stilhed.

Det, der i kroppen føltes som uro, bliver til noget, vi ikke får sagt.

Men stilheden er ikke tom.

Den er mættet.

Her ulmer energien.

Den kollektive puls.

Det, vi ikke siger, men alle mærker.

Og måske er det her, forandringen begynder – i det usagte, vi tør lytte til.

Langsomt bevæger vi os.

Udad.

Ikke væk, men længere ind i det fælles.

Det, der begyndte som sitren i et enkelt menneske, folder sig ud som gentagelse. Som kultur. Som rytme. Som stilhed.

Relationel dissonans er ikke længere bare et øjeblik i et rum – den bliver til et mønster.

En fortælling, vi lever i.

Eller ikke får fortalt.

Forestil dig en leder, der en dag læner sig frem og siger det højt:

"Jeg kan ikke mere. Jeg har mistet forbindelsen til det, der engang bar mig."

Forestil dig stilheden, der følger.

Modet i at lade ordene lande.

Den ærlighed, der åbner – og blottelsen, der følger med.

Det skete.

Han blev fyret.

Ikke for noget, han gjorde –
men for det, han viste.

For det menneskelige.

For sårbarheden, systemet ikke kunne rumme.

Tilbage stod han.

Med ærligheden. Og tavsheden.

Hvad siger det os?

At systemet ikke tåler den sårbarhed, det har allermest brug for.

At ærlighed kan koste – ikke fordi den er forkert, men fordi den forstyrrer.

At vi i fællesskab opretholder en kultur, hvor relationel dissonans ikke får sprog – og derfor ikke kan blive til transformation.

Men det handler ikke kun om enkeltpersoner.

Det handler om os alle – og om de strukturer, vi væver mellem os.

For strukturer lever i kroppe.

Idealer bæres af mennesker.

Og før eller siden mærker vi dem i os selv.

Som uro.

Som længsel.

Som genklang i det personlige lag.

Her viser relationel dissonans sig som skygger.
Som gamle mønstre.
Som frygt.

Måske mærker du, at noget i dig vil passe ind, tie stille, være
den stærke.
Måske mærker du, at du bliver utydelig.
Eller for tydelig.
For vred.
For lidt.
For meget.

Hvem er du, når du mister rytmen?

Det er i spændingsfeltet mellem det personlige, det
relationelle og det systemiske, at noget begynder at
åbne sig.

Vi må turde bevæge os gennem lagene.
Ikke isolere dem.
Ikke vælge ét.
Men arbejde med spændingen mellem dem.
Lade den udfolde sig.
Lade den gøre os klogere.

Relationel dissonans er ikke støj.

Den er en indgang.

Et vendepunkt.

Et frø til noget andet.

Men kun hvis vi tør lytte.

Tør se.

Tør stå i det.

Og derfor er dette ikke bare en tekst.

Det er en invitation.

Så lad os lytte – sammen.

Læs videre

Rytmen i det relationelle udfolder
resonansledelse som sansning, tænkning og
ansvarlig praksis.

Bogside og mere om forfatterskabet

anitaolsen.dk/rytmen-i-det-relationelle/

Køb den trykte bog

saxo.com/dk/rytmen-i-det-relationelle_bog_9788743091653

Anita Silke Gaia Olsen

anitaolsen.dk | info@anitaolsen.dk